

Fővárosi Ítéltábla

[2.Kf.27.794/2006/4.](#) szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a Credit Center 2000 Kft. (Budapest) felperesnek a Gazdasági Versenyhivatal (Budapest., hivatkozási szám: Vj-61/2001.) alperes ellen versenyügyben hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2006. évi október hó 10. napján kelt [7.K.30.307/2006/4.](#) számú ítélete ellen a felperes által 5. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 7.000 (azaz hétezer) forint másodfokú perköltséget, valamint az államnak - az illetékügyekben eljáró hatóság külön felhívására - 24.000 (azaz huszonnégyezer) forint fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította. A felperes megalakulását követően főként vásárlói klubok szervezésével, valamint pénzügyi szolgáltatások közvetítésével, azaz ügynöki tevékenységgel foglalkozott, amelyekkel összefüggésben hirdetések tett közzé heti és havi lapokban, hirdetési újságokban.

Az alperes versenyfelügyeleti eljárást indított a felperessel szemben annak megállapítására, hogy hirdetési tevékenysége, amelyben egyrészt szabad felhasználású jelzáloghitelt, másrészt banki kamat nélküli részletfizetési lehetőséget kínált, tartalmazott-e kielégítő információt a hirdetések által megcélzott fogyasztók számára, azaz nem sértette-e a tisztességtelen piaci magatartás és a versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvénynek (a továbbiakban: Tpv.) a fogyasztói döntések tisztességtelen befolyásolásának tilalmát szabályozó 8.§-ának (1) bekezdését, (2) bekezdésének a) és d) pontjait.

A vizsgálat eredményeként az alperes a 2001. június hó 18. napján kelt Vj-61/2001/23. számú határozatában megállapította, hogy a felperes azon állításai, hogy áruját banki kamat nélküli részletfizetési lehetőségként hirdette, továbbá ingatlanra, gépvásárlásra, vállalkozásra, szabad felhasználásra a legkedvezőbb feltételű hiteleket ígérte, alkalmas volt a fogyasztói döntések tisztességtelen befolyásolására, ezért a magatartás folytatását 30 napon belül megtiltotta, és a felperest 500.000 Ft bírság megfizetésére kötelezte. Indokolása szerint a felperes tevékenysége kétirányú: egyrészt részletfizetési lehetőséget kínálva vásárlói klubokat szervezett, másrészt pénzügyi szolgáltatás közvetítését végezte. Tevékenységét országosan hirdette. A vásárlói csoport szervezésére vonatkozó hirdetését akként tette közzé, hogy megjelölte a cég nevét, a csoport szervezésére hivatott iroda címét és telefonszámát. A hirdetés vastag betűs, kiemelt szöveggel („Banki kamat nélküli részletfizetési lehetőség”) kezdődött, melyet annak ismertetése követett, hogy -tól -ig határig, négyéves vagy tízéves futamidőre milyen kiemelt célra lehet részletfizetéssel jelentkezni. Az alperes a továbbiakban részletesen értékelve a hirdetés szövegét, annak a Tpv. 8.§-ának (2) bekezdés a) pontjába ütköző, jogellenes voltát állapította meg. Álláspontja szerint a fogyasztó a hirdetésből nem jutott olyan információhoz, amely szerint a felperes vásárlói csoportok szervezésével foglalkozik, és nem rendelkezik sem a hitelnyújtáshoz szükséges összeggel, sem a megjelölt anyagi javakkal. A felperes áruja lényegét (a fogyasztó csak feltételek teljesítése esetén és a szerencsétől függő időpontban juthat hozzá az anyagi javakhoz, feltéve, hogy a csoportlétszám összejön) elhallgatta, arról a fogyasztó csak a közvetlen kontaktus felvétele után szerezhetett tudomást, ezért reklámjával tisztességtelen módon befolyásolta a fogyasztó finanszírozási formák közötti választását.

Az alperes megállapította továbbá, hogy a felperes a pénzügyi szolgáltatás közvetítés tevékenységének gyakorlása során közzétett hirdetésében a „legkedvezőbb feltételű hitel” állítását nem bizonyította, a bizonyítás sikertelensége pedig a terhére esett. A hirdetésben megjelölt állításnak ugyanis valósnak kell lennie, és az nem lehet alkalmas a fogyasztó döntési folyamatába való tisztességtelen beavatkozásra.

A felperesnek az alperesi határozat felülvizsgálatára irányuló keresetét az elsőfokú bíróság a 2004. október 19. napján kelt [7.K.33.473/2003/6.](#) számú ítéletével a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 339.§-ának (1) bekezdése alapján elutasította. Indokolásában ismertette a felperes tevékenységét, hirdetéseit, az alperes határozati megállapításait, a felperes keresetét, és a hatóság által vizsgált mindkét hirdetés

vonatkozásában, egyetértve az alperes álláspontjával, a kereseti kérelem keretei között a határozat jogszerűségét állapította meg.

A felperes fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét érdemi másodfokú elbírálásra nem tartotta alkalmasnak, mert az elsőfokú bíróság a versenyhatóság által vizsgált hirdetések hiányában lényeges eljárási szabálysértéssel hozta meg azt. Ezért a másodfokú bíróság a 2005. december 08. napján kelt [2.Kf.27.256/2004/6.](#) számú végzésével az elsőfokú bíróság [7.K.33.473/2003/6.](#) számú ítéletét hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította, azzal, hogy a teljes közigazgatási iratanyag beszerzése után, azok birtokában és ismeretében kell döntenie. A Fővárosi Ítéltábla iránymutatásának eleget téve az elsőfokú bíróság intézkedett a hiányzóhirdetések beszerzése iránt.

A megismételt eljárásban a felperes keresetében annak megállapításával, hogy hirdetéseivel jogsértést nem követett el, a határozat megváltoztatását kérte. Hivatkozott több korábbi versenyfelügyeleti eljárás eredményeként meghozott döntésre azzal, hogy ugyanilyen tartalmú hirdetéseket közlétező vállalkozások magatartását azokban az ügyekben az alperes nem tartotta törvénysértőnek. Hangsúlyozta, hogy a vásárlói csoport tekintetében hirdetett banki kamat nélküli részletfizetési lehetőség nem banki tevékenység, hiszen számos más cég adja áruját részletfizetési kedvezménnyel. A felperes és a HBW Expressz Takarékszövetkezet közötti megállapodás alapján a jelzálog és lakásvásárlási hitel folyósítása esetén jövedelemigazolást nem kért, ugyanis a jövedelemre vonatkozóan elfogadta az ügyfél nyilatkozatát. A kölcsön nagyságát a fedezetként felajánlott, illetve megvásárolni kívánt ingatlan értéke, valamint az ügyfél által bevallott jövedelem együttesen határozta meg. Álláspontja szerint ezek a tények alátámasztják, hogy az ilyen módon folyósított hitelek a legkedvezőbbek a piacon. Mindezek ismeretében az alperes határozata téves és jogszabálysértő.

Az alperes a határozatában foglaltak fenntartása mellett a kereset elutasítását kérte azzal, hogy a felperes részéről megjelölt versenyhatározatok meghozatalakor még az 1990. évi LXXXVI. törvény (a korábbi versenytörvény) volt hatályban, így azok alapvetően más tényállási elemeket tartalmaztak, így az ügyek összevetésére nincs lehetőség, hiszen a perbeli esetben a tényállás-tisztázási és indokolási kötelezettségének eleget téve a Tptv. rendelkezései alapján járt el.

Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárás eredményeként meghozott ítéletével a felperes keresetét elutasította. Indokolása szerint a felperes a Tpv. 8.§-ának (2) bekezdését a Tpv. 9.§-ára figyelemmel megsértette akkor, amikor hirdetésében árujának lényeges és alapvető tulajdonságát elhallgatta azzal, hogy reklámjában az áru leginkább meghatározó jellegzetességére, a szerencselem létre semmilyen formában nem tett utalást. A racionálisan döntő fogyasztó a hirdetés szövegének olvasásakor a használt kifejezéseknek a mindennapi életben elfogadott általános jelentése szerint semmilyen formában nem következtethetett arra, hogy sorsolás útján esetleg csak távolabbi időpontban juthat hozzá a kívánt termékhez, szemben azzal a felperesi hirdetés által sugallt tartalommal, amely szerint árujához részletfizetési kedvezményrel és kamat nélkül azonnal hozzájuthat. Hangsúlyozta, hogy sem a közigazgatási iratok, sem a felperes előadása alapján nem talált olyan adatot vagy körülményt, amelyből a felperes által állított, de nem bizonyított tény - a részéről hirdetett hitelek a legkedvezőbbek a piacon - megállapítható lett volna. Önmagában abból a két tényből, amit a felperes állított - azonban nem bizonyított -, hogy nem kér jövedelemigazolást, és a kölcsön nagysága a fedezetként felajánlott ingatlan értékétől függ, semmilyen formában nem következik, hogy a releváns piacon más hitelkonstrukció ne lehetett volna kedvezőbb. Ahhoz, hogy a felperes igazolja állítása valóságát, legalábbis összehasonlító adatok feltárásával kellett volna bizonyítási kötelezettségének eleget tennie. Mivel a felperes részéről megjelölt versenytanácsi határozatok a korábban hatályban volt versenytörvényen alapultak, így még analógiaként sem alkalmazhatók, mert tényállásuk a jelen ügytől számos lényeges ponton eltér.

A felperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatásával keresete teljesítését kérte, fenntartotta a keresetében foglaltakat, illetve a közigazgatási eljárás során és a perben előadottakat.

Az elsőfokú bíróság ítéletének fogyasztói csoportok szervezésére vonatkozó megállapításával összefüggésben megjegyezte, hogy abban nem a szerencselem dominál és hangsúlyozta, hogy az alperesnek kellett volna legalább egy olyan hitelkonstrukciót bemutatnia, amely a felperes által kínált hitelformáknál kedvezőbb.

Az alperes az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

A felperes fellebbezése nem alapos.

A másodfokú bíróság a fellebbezést a Pp. 256/A.§-ának (1) bekezdés f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el, a Pp. 253.§-ának (3) bekezdése alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között vizsgálva felül az elsőfokú bíróság ítéletét.

A Pp. 235.§-ában foglaltak szerint a jogorvoslati kérelemnek kötelező tartalmi eleme annak megjelölése, hogy a fél mi miatt tartja sérelmesnek a fellebbezéssel támadott döntést. A felperes fellebbezésében a kereseti kérelmében foglaltakat tartotta fenn és mindösszesen két kiragadott állításon túl (a szerencselem léte és a hitelkonstrukció megítélése) lényegében nem indokolta fellebbezését. Ezen túlmenően nem jelölt meg olyan tény, vagy körülményt, amely alátámasztaná, hogy milyen okok miatt és milyen irányban kéri az elsőfokú ítélet megváltoztatását, illetve felülbírálatát.

Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban a bizonyítékoknak a Pp. 206.§-ának (1) bekezdése szerinti helyes mérlegelésével, azoknak a maguk összességében való értékelésével és meggyőződése szerinti elbírálásával állapította meg a tényállást. Az elsőfokú bíróság a kereseti kérelemről teljeskörűen döntött, döntését megfelelően indokolta, és mérlegelése szempontjai az ítélethől egyértelműen megállapíthatóak. Az elsőfokú bíróság okszerű következtetést vont le a körben, hogy a versenyhatóság jogszerűen hozta meg határozatát, amely eredményeként megalapozottan utasította el a felperes keresetét. A felperes fellebbezésében olyan konkrét, a mérlegelés okszerűségét cáfoló, vagy az ítélet jogszerűségét megdöntő indokot felhozni nem tudott, amely az ítélet hatályon kívül helyezését vagy megváltoztatását megalapozná, amely fellebbezése kedvező elbírálását eredményezhetné.

A fellebbezés keretei között a Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a vizsgált hirdetések adatainak egybevetése és értékelése eredményeként helytállóan vonta le következtetéseit mind a versenyhatóság, mind pedig az elsőfokú bíróság azzal, hogy a felperes reklámtevékenységével a Tpv. III. fejezetébe ütköző jogsértést elkövette, amellyel arányban áll a vele szemben alkalmazott jogkövetkezmény. Ezért a Tpv. 8.§-át sértő, a fogyasztók megtévesztését eredményező felperesi magatartás helytálló értékelésével a másodfokú bíróság egyetértett.

A felperes a vásárlói (fogyasztói) csoportok szervezésekor ténylegesen előtakarékosági lehetőséget biztosított a csoport tagjainak azzal, hogy bizonyos szerencselem (sorsolás eredménye) lehetővé tette az anyagi eszközökhöz való korábbi, futamidő lejárt előtti hozzájárulást. A banki hitel esetében pedig a felperes csak közreműködő, közvetítő volt. A

felperes azonban saját anyagi eszközökkel a hirdetett szolgáltatás biztosításához egyik esetre sem rendelkezett.

Mindezek folytán a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 254.§-ának (3) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság érdemben helytálló ítéletét helyes indokainál fogva helybenhagyta.

A másodfokú bíróság a sikertelenül fellebbező felperest az alperes másodfokú perköltségének megfizetésére a Pp. 78.§-ának (1) bekezdésében, míg a tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt fellebbezési illeték viselésére a 6/1986. (VI. 26.) IM. rendelet 13.§-ának (2) bekezdésében foglaltak alapján kötelezte.

Budapest, 2007. évi június hó 07. napján